

Pastisseria RAGA C/ Major, 105 - Tel. 977 72 03 53 ULLDECONA	ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats C/ Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Avgda. Ramon Salomón, 19 Tel. 977 57 32 15 - ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	l'Últic Molí Restaurant Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL	Mobles ARNAU C/ Sant Lluç, 12 - Major 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
 GRAU Domèstica: Guifré, 13 Tel. 977 720 687 Industrial: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA	 ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/ major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org	 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
 Olga, s.l. Carnisseria AQUÍ BONA CARNI! c/ Major, n° 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com	 Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antiga Ctra. Vinaròs, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/ Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 ULLDECONA	 INSTITUT DE BELLESA fes goig C/ Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 ULLDECONA	 SAUCH-VILADOT, S.L. Agents d'Assegurances Assessors i Gestors C/ Mestre Hierro, 5 - Tel./Fax 977 72 00 48 ULLDECONA
 BLOC PAPERERIA I REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA	 Mercè Sans Cucala Núm. Col. T-522 Tel. 676 03 20 09 Veterinària clínica equina Fisioterapeuta equina	 Forn de pa J. CASOLA Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 ULLDECONA

Assajant l'obra "Molt soroll per res" pel Grup del Centre Cultural Recreatiu

Centre Cultural Recreatiu

JULIOL-AGOST 2009

Preu: 1 €

NÚM. 163

XXVII JORNADES DE TEATRE

ULLDECONA 2009

De l'11 d'octubre al 22 de novembre. Tots els diumenges a les 18:30 hores.

ÍNDEX

- Editorial	2
- Els nostres Socis: Avui: Pere Sans Arasa	3-7
- XXXVIII Concurs Literari "Sant Jordi"	8-15
- Novetats filatèliques	16-17
- Avanç del programa de les XXVII Jornades de Teatre.....	18
- Gastronomia - Racó poètic	19

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal

Lluc Fernández Tomàs

Enriqueta Sales Ferré

Jordi Reverté Vergés

Mª Cinta Caballer Meseguer

Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Riba Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.

- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.

- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gráficas
montsià

C/ Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)
e-mail: graf.montsia@terra.es

Editorial

Estem començant la tardor i això vol dir que el Centre Cultural d'Ulldecona comença les Jornades de Teatre, unes jornades que aquest any seran molt variades i divertides. Com a novetats podríem destacar-ne entre d'altres al grup de la Coordinadora de Teatre del Baix Ebre i Montsià que posarà en escena l'obra "El més feliç dels tres", d'Eugène Labiche representada per actors i actrius de la Sénia, Ulldecona, Xerta, Roquetes, Tortosa, Ferreries i Sant Jaume d'Enveja i amb la col·laboració dels grups de Deltebre i d'Alcanar. Cal dir que aquest és el tercer projecte que fem la coordinadora i que ha tingut molt bona acceptació per part de tota la comarca i dels grups participants.

També, i com a cloenda de les Jornades de Teatre, el nostre grup estrenarem l'obra de Shakespeare "El més feliç dels tres", adaptada pel nou director Josi Ganzenmüller. Donada la complexitat de l'obra i la quantitat d'actors que hi intervenen, tots hem posat moltes ganes per obtenir-ne el millors resultats. Esperem que sigue del gust de tothom.

JUANJO SANS
President

ELS NOSTRES SOCIS

Avui: PERE SANS ARASA

Pere Sans Arasa neix el dia 13 de juliol de 1926, sent el menut de dos germans, al si d'una família pagesa. Ell també ha estat pagès tota la vida, i fins ara, als 83 anys, encara continua treballant les terres pròpies i d'altres arrendades perquè els propietaris no poden conrear-les. Aquesta professió no ha estat impediment per dedicar tot el temps lliure a cultivar-se personalment i ajudar els altres, tant dins de les entitats culturals, com en càrrecs públics i en tot allò que pogués beneficiar el seu poble sense buscar un benefici material o econòmic. Sols va anar a l'escola dels sis als deu anys, perquè en acabar-se la Guerra Civil havia d'ajudar al conreu de les finques. És un autodidacta en tots els treballs que ha desenvolupat; intel·ligent i amb l'esperit obert s'ha adaptat perfectament als temps que li ha tocat viure i ha sabut afrontar amb èxit tots els reptes que se li han presentat. Ha estat sempre i en tot moment al servei de tots, sense importar-li res més que augmentar la cultura i el benestar de tots els que l'envolten. Té el "defecte" de dir sempre que sí quan es tracta d'ajudar, col·laborar i treballar en benefici del seu poble o de qualsevol entitat cultural o econòmica. És un home senzill, respectuós amb tots, amable, pacífic, conciliador, i sobretot, treballador. Aquesta capacitat de treball i el seu esperit emprenedor l'han portat a ocupar càrrecs en quasi totes les entitats de la localitat, les quals, en moments difícils, l'han anat a buscar per a què els solucionés els problemes amb els que es trobaven.

Avui li demanem que faci memòria (la té prodigiosa), i ens conte la seva vida.

"El primer que recordo és que vivíem al C/. Major, on ara està la rellotgeria Itarte, al davant de les Monges Agustines; la meua mare em portava totes les tardes a casa la Tia Teresa, al carrer Sant Pasqual, que dona a una de les portes del convent. Aquella dona feia el que ara en diuen guarderia i acollia uns dotze crios, comptant xiquets i xiquetes. El seu marit estava molt al camp i ens portava margallons. Al costat hi havia el molí de Celidoni, i el moliner rostia moniatos i ens en donava, i jugant i menjant ens ho passàvem molt bé.

Després vam passar a viure a l'altre extrem del carrer Major, on llavors estava el Cuartel de la Guàrdia Civil i anava a l'escola que estava a les golfes de casa Nofre. Un dia, jugant a l'estació del tren, em vaig trobar un paper de diferents colors i amb el número 25. El vaig portar a casa i els meus pares, tots espantats, creien que l'havia agafat d'algun lloc, encara que els explicava que l'havia trobat jugant a l'estació del tren; el van portar al Cuartel de la Guàrdia Civil que estava al costat de casa. Primer van fer el bando, que dèiem abans, per si algú l'havia perdut, i en van sortir més de vint de persones que reclamaven el bitllet (en aquell temps 25 pessetes eren molts diners), i la Guàrdia Civil els va dir als meus pares que el bitllet era de qui l'havia trobat perquè els qui el reclamaven eren uns mentiders i es mereixien passar uns dies a la presó per a què aprenguessen dels crios a ser honrats.

I ens tornem a canviar de casa; del C/. Major anem al C/. Mestre Guarch, això era sobre l'any 30-31. Tenia jo 5 anys i en certa ocasió, començo a passejar-me pel que llavors dèiem l'escenari, (una casa del carrer del Pes on ara està Mobles Arnau, que era de la Sra. Lluïsa Montrós). Llavors jo aprenia solfeig amb Mossèn Pasqual Obiol i, a més, cantàvem a Missa al cor, acompanyats de l'orgue de "flautes" que dèiem los crios, que estava situat dalt de l'entrada a la capella del Santíssim, un orgue que era un tresor i que va ser destrossat durant la guerra.

L'any 1932, quan tenia sis anys, vaig actuar per primera vegada representant el personatge de "Gepet", l'home del sac, en l'obra "Joan de la calma", i vaig tenir un gran èxit. Els quatre anys següents la meua feina era anar a l'escola, a solfeig, fer representacions de teatre i jugar amb els

altres xiquets. El 1936, amb l'esclat de la Guerra Civil, es va acabar tot.

L'any 1937, ens vam tornar a canviar de casa, ara ja la definitiva i ens vam traslladar al carrer de Sant Antoni, on he viscut fins avui. Davant de casa estava el cine Ateneu que després va ser la fonda Gato Negro i allí, al pis de la tribuna, es va instal·lar la CNT-FAI; aquesta organització publicava el diari Solidaritat Obrera i als xiquets com jo (tenia 11 anys), i altres que volíem col·laborar en la venda del diari, ens donaven 5 cèntims de pesseta, o deu, segons els que veníem. També en repartíem propaganda i ens donaven una entrada per al teatre o, quan en feien, per la sarsuela. Així que ja us podeu imaginar anant pels carrers, cafès i tavernes, que n'hi havia més que cafès, cridant *Solidaritat Obrera..!* Com deia la meua iaia, "*poc guanya el que fila però menys el que mira*". Quan els joves van començar a marxar a la guerra, i l'aviació de l'exèrcit de Franco a bombardejar Ulldecona una setmana sí i una altra també, la gent va marxar a viure als masos i casetes de camp i es va acabar tot, fins l'escola, per falta d'alumnes i de mestres.

Acabada la guerra, amb tretze anys, la vida no ens va ser gens fàcil. Quan jugàvem, no era ni a boles ni a trompes, (una que no teníem diners per comprar-ne i l'altra que estàvem tots dispersats). El que sí teníem, perquè era el més fàcil de trobar, eren bales de fusell i de metralladora i, fins i tot, bombes de mà de tota classe: la fita, d'italianes, del sifonet de pinyó, petites i grans, fins i tot un obús. Amb el que més jugàvem era amb balins; amb les bales carregades, fèiem palanca i trèiem el balí, allò era la penyora. La pólvora la col·locàvem en un pot amb cartutxos i alguna bala sencera, fèiem com un fil fins on ens amagàvem, l'enceníem i, en arribar el foc al pot explotava tot. També en posàvem a la via del tren i quan les rodes les xafaven explotaven i pareixia una traca. Un dia vam agafar una bomba de mà i a les eres de la pedra "*Illissenta*" volíem fer-la explotar a cops de pedra. Com no vam poder, la vam colgar de palla i llenya i li vam prendre foc; quan tot era una brasa i no explotava vam dir: esta bomba està passada; però, quan menys ho esperàvem, va sortir disparat el sifonet i, de dins, com si fora el foc d'un soplete; vam escapar a córrer tots i no vam parar fins al riu.

L'any 1940, col·laborant amb l'Acció Catòlica, van començar de nou les representacions de teatre, encara que sols de nois; les Monges Carmelites feien representacions només amb noies, perquè tots junts estava mal vist, era immoral. Durant uns anys, vam anar fent representacions de teatre i completàvem la vetllada amb acudits, poesies i cants per ajudar entitats com el Club de Futbol, perquè totes estaven mancades de diners. Llavors jo tenia 18 o 19 anys i no solament actuava, també volien que fes de director, el que dèiem *encarregar-se* de tot.

Per poder actuar dins de la legalitat vigent en aquell moment, l'any 1947 es funda a Ulldecona el Centre Cultural Recreatiu on es continua cultivant el cant coral, el teatre i la poesia. Per a la Puríssima es feien cavalcades: els nois d'alt d'un cavall recitaven poesies a les noies, que anaven dalt d'un carro guarnit, i elles contestaven als nois. El públic que seguia la cavalcada entenia la crítica dels nois i noies i s'ho passava molt bé. Jo sempre recitava les poesies que escrivia Borràs, que era un crític que usava molt la sàtira, que a mi sempre m'ha agradat molt. Els altres que n'escrivien eren Antoniet Febré, Minguet i Mossèn Quintí.

L'any 1955 el Sr. Rafí fundà *La Passió*. A mi em va oferir formar part del quadre escènic, però per diversos problemes no vaig acceptar. Recordo que un dia d'assaig de l'última setmana, el que feia de Satanàs no es va atrevir a representar aquest personatge. El director estava molt enfadat perquè era el primer quadre de la representació i suprimir-lo era molt delicat. En veure'l tan disgustat em vaig oferir jo per representar-lo; el cas va ser que, a més a més, vaig representar uns altres quatre personatges, convertint-me així en el primer "comodin" de *La Passió d'Ulldecona*. En aquesta primera representació al Teatre Victòria, com el que interpretava el personatge de Judes tardava molt a penjar-se, el director i alguns actors més, darrere les bambalines li cridaven: "*Penja't, penja't, penja't d'una vegada*". Per fi el Sr. Rafí em va dir: "*Pere, pensa què li pots dir per fer-lo penjar ràpid i surt a l'escenari*".

Durant 27 anys he estat director de *La Passió*.

La *passió* en la versió en català va començar a l'església l'any 1991. Amb el permís de Mossèn Joan Martorell, en les festivitats de Diumenge de Rams, Dijous Sant i Divendres Sant, al presbi-

teri fèiem la representació de la part corresponent a la commemoració religiosa. Després ja vam muntar la representació a l'Orfeó, seguint el text del senyor Jaume Vidal i Alcover, passant a representar-se totes les temporades, i compartint les representacions amb l'obra del senyor Josep Mª Junyent i Quintana".

De molt jove el món de la faràndula el va enganxar de ple, però fins el 1956 no es formà un grup estable de teatre dins del CCR, del qual Pere Sans n'ha estat el director indiscutible fins al 2007, quan, tenint en compte la seva edat, considera que no deu seguir dirigint-lo i demana un substitut. Però, continuem amb el seu testimoni.

"L'any 1956, un grupet de nois molt eixerits i amb moltes ganes de fer teatre, em van demanar que em fes càrrec del grup escènic i hi vaig accedir. Els vaig proposar representar obres tots junts, nois i noies i els va parèixer bé però abans havia de parlar amb les monges; si elles deien que sí, les mares també ho acceptarien. Vaig parlar amb les monges i em van dir que era lògic i natural, i vam començar a fer teatre conjuntament nois i noies. Això sí, amb una condició: en acabar l'assaig jo havia d'acompanyar les noies fins a casa seva. Les mares em preguntaven l'hora d'assaig i jo els deia: - *De dos quarts de deu a onze de la nit*.

Al públic va agradar-li el teatre i demanaven més representacions, més vetllades, però no teníem obres; si algú en tenia les portava.

Quan la bibliotecària, Sra. Carme Querol, que era una fan nostra, va saber que no teníem obres em va dir: -*Sans, vine a la Biblioteca*-. I em va obrir les portes d'una habitació que estava ben plena d'obres de teatre, donant-me permís per agafar totes les que volgués. També hi havia un armari amb les obres prohibides. Com no teníem diners per comprar obres, ni fotocopiadores, a les nits i dies festius, jo copiava a màquina els papers dels personatges. Vam representar autos sacramentals i altres obres importants, clàssiques i modernes, en castellà, naturalment, perquè el català estava prohibit. Així vam anar fent, augmentant cada dia els nois i noies que volien fer teatre i també el públic que acudia a les representacions. També acudien molts joves als assaigs i van començar a formar-se parelles, amb l'inconvenient que quan es posaven a festejar deixaven el teatre. Un dia vaig reunir a tota la gent i els vaig dir: -*Quan una parella es pose a festejar i no deixi el teatre us invitaré a cava i pastes*-. I va donar resultat! També vaig dir-los el mateix quan es casaven, cava i pastes per celebrar-ho. La primera parella que van dir-me que es casaven van afegir: - *Però no deixarem el teatre, no per les pastes, si no perquè hem reflexionat i veiem que és un absurd deixar un grup d'amics i amigues amb qui passem molts bons moments*.

Allà pel 1962 o 63 vaig rebre una carta d'una entitat de Barcelona anomenada F.E.S.T.A., per si volíem formar-ne part. Ens vam reunir els membres de la Junta del CCR i vam considerar que ens podria ser útil tenir un contacte directe amb la capital, saber el que es feia, estar al dia en les obres que més es representaven, els autors, tant antics com moderns; pensàvem que teníem el deure de mantenir i augmentar la cultura catalana representant dignament les obres dels nostres autors. Al cap de mig any vam rebre la convocatòria de Junta General i em van designar a mi per assistir-hi en representació del CCR. En aquell temps Barcelona estava molt lluny, els mateixos quilòmetres que ara, però s'hi havia d'anar tren i el viatge durava quatre hores, anant bé la cosa. En arribar a l'estació de França vaig donar l'adreça del lloc on es celebrava la junta a un taxista i ell m'hi va portar. Hi havia molta gent però com estàvem a la capital jo no en vaig fer cas. Però el taxista sí, i em va preguntar: - *Senyor, vostè sap on va?*.

- *I tant que ho sé; a una reunió de teatre amateur.* -

- *Doncs em sembla que la comèdia serà d'envergadura. Miri bé abans de baixar del taxi: els grisos amb les porres i la policia. Si vol un consell, girem cua i tornem cap a l'estació que a casa fa falta gent.*

Quan, per entrar al local, em van fer passar entre dos rengleres de policies que em preguntaven on anava, jo sempre deia el mateix: -*A una reunió de teatre amateur*-. I ells contestaven que allò era una reunió de separatistes i, que, en sortir-ne era fàcil que fariem cap al calabós.

Degut als "porters", dintre hi havia molt poca gent, molts no van entrar per por. Un senyor que anava sol, igual que jo, em va preguntar d'on era i quin interès tenia per la societat F.E.S.T.A., i li vaig dir que un dels motius era fomentar el teatre perquè considerava que era una de les cultures més amplies. I, si podia ser, voldria parlar amb el president perquè als pobles no se'n trobaven, d'obres de teatre en català; i, tot i tenint gran quantitat d'autors, no podíem fomentar la cultura catalana. Aquest senyor em va dir que ell era molt amic del president i que me'l presentaria.

El president de F.E.S.T.A. era el senyor Tomàs Roig i Llop, pare de l'actriu i escriptora Montserrat Roig, i de Glòria Roig. En acabar l'acte, el senyor Roig va veure el seu amic, i va venir a saludar-lo. Tots dos comentaren la poca assistència de públic deguda a la intervenció de la policia. Llavors ens va presentar; el sr. Roig em va preguntar d'on era i, en saber que d'Ulldecona, va tenir una gran sorpresa i em va dir: *-Jo també soc d'Ulldecona, de la família dels Moranos-*. Molt amable es va oferir per si podia ajudar-me en alguna cosa, i jo li vaig explicar la dificultat que teníem de trobar obres en català i em va enviar a la llibreria Millà, al carrer St. Pau, 21. Em va dir que podia usar el seu nom que m'atendrien molt bé, i així va ser. Durant més de 30 anys hem comprat les obres de teatre en aquesta llibreria; només calia telefonar i a més ens informaven de totes les novetats, tant d'autors com de les obres de més èxit.

A partir d'aquest moment, no sols representàvem obres en castellà sinó també en català i, degut a l'èxit de públic, va sorgir un nou problema: per poder representar obres escrites en català, primer havien de passar per la censura. Enviaves una obra tres o quatre mesos abans d'estrenar-la i el dia de l'estrena encara no havien contestat. Què fem?. Vam decidir representar-les igualment. Les primeres vegades no ens van dir res, però després venia la policia vestits de paisà i, quan els pareixia, al crit de, *"iEnciendan las luces!"*, paraven l'obra i es tancava el teló. La primera vegada va ser fatal perquè ningú sabia què passava; en encendre's les llums fan sortir tota la gent del local i sols van quedar el president i el director per prendre'ls declaració. El públic va començar a tenir por i van deixar d'assistir a les representacions i, fins i tot, alguns actors i actrius van deixar d'actuar.

Tornàvem a tenir el mateix dubte: "Què feiem?". Llavors vaig proposar fer teatre fòrum. En principi a petita escala, en cases de pagès grans, molt rudimentàriament. Posàvem un cartell plantat amb el nom del personatge; quan sortia, cartell gitat. Un narrador mantenia el sentit de l'obra, i en acabar, fèiem un col·loqui amb el públic i un moderador per regular les intervencions. Després vam passar a llocs més grans, la Cooperativa Agrícola, a l'Extensió Agrària i a l'Ajuntament. També vam tenir algun problema amb la policia per unes obres que, segons deien, estaven prohibides, però jo els deia: *- Si estan prohibides, per què estan a la venda?*

Poc a poc vam anar modernitzant-nos introduint llums, so, i algun efecte especial. Un dia a l'Ajuntament, on ara està l'oficina del cadastre, hi havia tant de públic que ocupava part del claustre, molts espectadors només sentien als actors, però veure'ls, res de res. L'obra que es representava era de Carlos Muñiz i es titulava *"El tintero"*. En acabar, el públic amb una forta ovació va demanar que tornéssim al teatre representat tradicionalment, i d'ençà no hem parat, no solament a Ulldecona sino allí on ens demanen.

En aquests 51 anys dirigint el grup de teatre del CCR hem estrenat 117 obres, que jo recorde com a mínim dos cada any i alguns n'estrenàvem fins a quatre. A mi no m'era difícil preparar-les perquè podia disposar de l'ajut de més de 60 nois i noies amb il·lusió i ganes de treballar, a més, jo he estat un gran lector d'obres de teatre; n'he llegit més de 1100, i en tenia unes 200 de seleccionades per poder-les estrenar. Llegir una obra de teatre em resultava molt fàcil, però per seleccionar-la la llegia al menys 50 vegades i per a posar-la en escena més de 200 vegades. Actors i director ens coneixíem les virtuts i també els defectes, per aquest motiu vam poder representar moltes obres i de grans autors: drames, sainets, comèdies, autos sacramentals, vodevils, etc.

La meua vida ha seguit sempre estar o molt sol, o entre molta gent, per la quantitat d'entitats a les quals vaig pertànyer o presidir. En el teatre, mentre organitzes, assatges, fas representacions..., molta gent, però quan prepares la posta en escena, llegint i pensant la manera

que tothom se senti satisfet, molt sol. I això és molt difícil. En les altres entitats, igual. Procures muntar-les i que cada vegada hi hague més nivell i que tots els socis estiguen ben servits. A més a més, tots els ulldeconencs hem d'estar agraïts a entitats com el CCR o La Passió, perquè han estat la palanca que ens ha impulsat cap aquesta cultura teatral. I entre tots hem de crear il·lusions i gaudir de la màgia del teatre, tant els actors com el públic."

En reconeixement a la seva dedicació al teatre, la FGATC li ha lliurat el Premi Arlequí, el passat 14 de febrer de 2009.

A continuació podeu veure un llistat d'altres activitats de Pere Sans Arasa, a més de la dedicació a l'agricultura, que mai ha deixat, i la representació de la Companyia d'Assegurances MAPFRE.

- Soci del Centre Cultural Recreatiu des de la fundació en 1947. El 20 de desembre de 1957 entra a formar-ne part de la junta directiva, ocupant el càrrec de vice-president, i el 24 de març de 1966 el de president. Durant aquest mandat, per primera vegada tres senyoretes van entrar a la junta directiva. També es van descobrir, per membres de la secció d'espeleologia, les pintures rupestres de la serra de l'Ermita. Es va editar un llibre sobre els abrics trobats, les despeses del qual, van ser abonades pel Sr. Pere Sans.
- Membre de La Passió d'Ulldecona, director durant 27 anys i actor de tots els papers quan ha fet falta.
- President de l'ADF d'Ulldecona, des de 1996 a 2003, rebent el reconeixement del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya per la seva tasca al front de l'entitat.
- President de la Cooperativa Agrícola en moments de dificultats econòmiques, a instàncies del Governador de Tarragona perquè acceptés el càrrec.
- Regidor de l'Ajuntament d'Ulldecona pel PSC, durant dues legislatures.
- Membre de la Banda de Música d'Ulldecona durant 17 anys (tocava el requinto).
- Membre de la Junta Comarcal de la Unió de Cooperatives de Reus durant 10 anys, havent-se de desplaçar tots els dilluns a Reus, (algunes setmanes dues i tres vegades), pagant-se ell les despeses.
- Soci del Club de Futbol d'Ulldecona, sent dels primers socis i membre de la junta directiva, encara que no ha anat mai al futbol ni li agrada, però és impulsor de tot el que sigue creatiu.
- Soci del Poliesportiu i president quan es va fundar, per dotar al poble d'unes instal·lacions esportives quan no n'hi havia cap.

Per portar a terme tanta activitat i tan diversa, es necessita una dedicació total, uns punts de mira molt clars i no donar cap valor al temps perquè com diu ell, "tot aquest temps que perds, quan més anys passen, és un valor afegit culturalment".

Des de la redacció de la nostra Revista volem reconèixer i felicitar el Sr. Pere Sans per la seva generositat i dedicació a totes aquestes activitats al llarg de tants anys. Moltes gràcies i enhorabona!

Caixa Tarragona

XXXVIII CONCURS LITERARI "SANT JORDI"

A continuació publiquem la tercera part del treball guanyador, que és la continuació de la revista del número anterior.

L'ÀNIMA CREMADA

Per Mariano Delpech Valle

- T'arribarà un paquet procedent dels Estats Units. Si no hi ha cap problema, més endavant te n'arribarà un altre. Si hi ha sort, només en seran dos. Després no caldrà que l'apartat continuï obert, quan s'acabi el termini del primer lloguer el pots deixar.

- Què conté el paquet?

- Si no estàs disposat a continuar endavant, crec que és millor que no ho sàpigues.

- Sí, i jo crec que hagués estat millor que no hagués vingut.

- Jo no t'he obligat pas.

- No, però m'has vingut a buscar. Digue'm, ¿què és millor, que m'ho diguis tu, o bé que ho esbrini jo?

- Està bé, ja que tens tant d'interès, t'ho mostraré.

Dient això, Andreu obrí un calaix, introduí la mà i tragué una caixa de cartró que col·locà sobre la taula. D'una empenta, l'apropà a en Ferran, dient-li:

- Bé, t'arribarà una caixa com aquesta, pots obrir-la. Ferran obrí la caixa. En veure el seu contingut empal·lidí.

- Pots agafar-lo, no hi ha cap problema, no està carregat.

Ferran obeí i tragué un revòlver, el qual sospesà en la seva mà dreta.

- És de veritat o de fogueig?

- És de veritat. És un revòlver "Flobert" de 9 mil·límetres curt amb un tambor de sis bales.

- Fins ara només havia vist aquestes armes en el cinema, en les pel·lícules nord-americanes. En el cine del barri sempre en passaven moltes. Aquests revòlvers sempre els duïen a la pantalla els de l'FBI.

- Sí, però ara els tenim nosaltres.

- On l'has aconseguit?

- Ja t'ho he dit. N'ha arribat dels Estats Units.

- Sí, però això no arriba pas sol, algú ho envia.

- Ja t'ho he dit abans, ara no estem sols. Ha costat molt temps i també diners. M'ha calgut fer molts quilòmetres, però hi ha hagut qui m'ha ajudat. Per cert, quan l'has vist, has fet una cara que era per fer-te una foto- acabà dient l'Andreu.

- Si volies espantar-me, ho has aconseguit. Haig d'obrir un apartat de correus per rebre una arma com aquesta?

- Sí. En un paquet t'arribarà el revòlver i en un altre la munició.

- Ets boig.

- No, ara no estic boig. Si haguessis vist el que jo, l'únic que et preguntaries, és per què no hem viatjat una mica més. Allà es poden comprar armes per correu. És més, aquest és un model que els nord-americans consideren antiquat; les botigues i els magatzems que encara els tenen, estan desitjant desempallegar-se d'ells. Allà només importa el dòlar.

- T'ho continuo repetint. Ets boig.

- No. Ningú registra els paquets postals; encara menys si arriben d'allà. A més, puc assegurar-te que la persona que me'ls envia és de total confiança. Els primers ens arribaran des del Raleigh, a Carolina del Nord, després vindran des d'una altra ciutat. No fem més que capitalisme- i esclafí una rialleta.

- Aquest cop aconseguiràs que matin a tothom, així de senzill.

- No, perdona, no és "així de senzill". No he estat pas dos anys treballant per fer el que s'ha fet sempre. Això - digué assenyalant la pistola-, ens donarà el poder; i em refereixo al poder polític. ¿no has vist mai, als diaris o a la televisió, una roda de premsa dels corsos?

- Sí, les he vistes.

- ¿I no t'has assabentat que després de cada roda de premsa, a París es posen nerviosos? Doncs, imagina't el que passarà a Barcelona quan comencem a fer les nostres rodes de premsa, demostrant que l'independentisme és viu i que cap polític del Parc de la Ciutadella ens representa.

- Què vols dir? Què no hi haurà trets?

- Home, primer hi haurà que fer una miqueta de soroll, després ja no caldrà. Quan ens cridin a negociar, hi anirem; i entre altres coses, podrem aconseguir que el teu germà pugui tornar. Què me'n dius? En Ferran es quedà pensatós, no sabia pas què contestar. Finalment digué:

- Et puc respondre d'aquí a uns dies?, m'ho haig de rumiar.

- Naturalment. No hi ha cap presa. Sincerament, això encara està en una fase inicial; encara necessitem diners per poder comprar més armes. És el que té de dolent el capitalisme, hi ha que pagar al comptat.

- D'on treus els calés?

- Els primers van sortir de la meua butxaca. No va ser gens fàcil; vaig haver de convèncer la dona. Però a partir d'ara, sortiran d'on surten sempre en aquests casos, ja m'entens.

- És a dir, atracant bancs.

- Sí, és un dels mètodes usuals. És antiquat però efectiu. A més, en aquest projecte hi ha gent ficada que m'està ajudant a canviar els euros per dòlars. Et sorprendria saber quines feines tenen molts dels

qui cridaven al carrer amb nosaltres fa anys. Ja t'ho dic, juguem amb les mateixes regles del capitalisme.

- Tormen a la mateixa història de sempre. Hauràs d'enviar algú a fer els atracaments, i tard o d'hora hi haurà morts i detinguts.

- Et veig força desconfiat, però et comprenc. D'això no ens encarregarem nosaltres. Hi ha un grup organitzat que està disposat a col·laborar.

- A què et refereixes?

- Al que t'he dit abans. Tenim un grup disposat per fer aquesta tasca. En realitat, no són dels nostres. Va costar una mica trobar-los; com pots comprendre, no es pot posar un anunci als diaris. Són pocs, però tenen força experiència; són un residu de la lluita contra el franquisme; mai es van adaptar als temps actuals i han sobreviscut al marge de la llei. Estan molt buscats, però només pel tema dels atracaments. Ja no tenen una ideologia en la qual recolzar-se, s'estan fent vells i volen retirar-se. Nosaltres els podem ajudar; és una col·laboració mútua. Els donem una causa per la que lluitar, un cert suport i atracaments més fàcils i sucosos; ara que començarà la temporada turística a la costa, serà fàcil treure d'allà diners dels bancs, hotels i supermercats.

- En fi, veig que ho tens tot previst. Aquest cap de setmana aniré a veure el meu germà, li haig de portar diners. Durant el viatge, pensaré en tot això; viatjar amb tren, sempre m'ha ajudat a pensar.

- No et preocupis, però tampoc et dormis. Ara ja saps on visc, i on em pots trobar.

En Ferran ja no digué res més. Donà la mà a l'Andreu, el qual se l'estrenyí amb força. Després se n'anà, amb la sensació que l'emissari que havia estat enviat des del món que desitjava abandonar estava a punt d'aconseguir els seus objectius.

En Ferran s'encaminà pel vestíbul de l'estació de Sants cap a les màquines que venien bitllets de forma automàtica.

Fins ara no havia tingut mai cap problema per passar la frontera. No se sentia vigilat per la policia, però malgrat això, sempre utilitzava mitjans i rutes diferents.

Aquesta vegada hauria de parlar molt seriosament amb en Quim, el seu germà, doncs, a més a més, de tots els "fantàstics projectes" als quals l'Andreu els volia dur, hi havia novetats a nivell personal.

Pitjà els botons i introduí els diners a la màquina, als pocs segons va poder recollir el bitllet amb destinació Cervera, en el pròxim "Catalunya Expres".

Guardà el bitllet a la seva cartera i començà a cercar amb la vista un banc lliure, on poder seure's a esperar l'hora de sortida del tren.

Abans que pogués allunyar-se de la màquina, una noia que era al seu costat s'adreçà a ell.

- Perdona, saps com funciona aquesta màquina?

Ferran es quedà perplex. No coneixia aquella jove. La mirà amb més deteniment: era morena, amb els cabells llargs i arrissats, vestia una samarreta blanca de màniga curta i uns pantalons curts de

color caqui, a l'espatlla portava una petiteta motxilla.

Un cop passada la sorpresa inicial, digué:

- Bé, sí, una miqueta; però també es poden comprar els bitllets a les taquilles.

- Sí, ja ho sé, però és que hi ha molta cua.

- Això és veritat, aquí sempre hi ha cua. En fi, per a on vols el bitllet?

- Per a Montserrat. M'han dit que és el tren que va per Manresa, però aquí no he vist cap estació amb aquest nom.

Ferran dissimulà una rialleta que emergia als seus llavis, i amb veu més serena digué:

- Els trens per a Montserrat no surten d'aquesta estació, ni tan sols són trens de la RENFE. Has d'anar a l'estació de la plaça Espanya. Allà hi ha l'estació dels Ferrocarrils de la Generalitat; és des d'aquesta estació d'on surten els trens; el que no sé, és si hi ha un tren cada hora o cada dues hores.

La mossa féu cara de fastigueig; un xic empipada per aquella equivocació, que posava de manifest la seva ignorància.

- Bé, ja que ets tan amable, Em pots dir com s'arriba a la plaça Espanya?

- No hi ha cap problema, és aquí, a la vora. Pots anar amb el metro; tens l'estació aquí mateix, és la línia 3, la de color verd; o bé, pots anar caminant.

- Caminant?

- Sí, dona; agafes el carrer Tarragona i tires cap avall, no té pèrdua.

- Les vaig a matar! Juro que les mataré!

En Ferran no va poder dissimular una rialleta i digué:

- T'han deixat plantada?

- Sí, podríem dir que sí. Són les meves cosines. Em van prometre que m'emportarien a Montserrat, i a última hora m'han dit que no podien venir. Totes tenen xicot, ja saps...

- I no hi pots anar un altre dia?

- No. Aviat hauré de tornar a casa.

- En fi- féu en Ferran mirant-se el rellotge-. Si vols, jo puc acompanyar-te fins a l'estació. Mentre discutim, el temps passa i pots perdre el tren.

- Ah, moltes gràcies.

S'encaminaren cap a la sortida. En creuar la porta, la noia digué:

- No perdràs el teu tren per culpa meua? No voldria causar-te problemes.

- No et preocupis, sempre arribo amb molta antelació, i els bancs aquí són força incòmodes. Per cert, em dius que fas de tornar a casa. D'on ets, que no coneixes aquests trens?

- Bé, en realitat sóc barcelonina. Però ja fa molts anys que vivim fora.

- Perdona si em fico on no em demanen, però reconec que un dels meus defectes, és la curiositat.

- Em pensava que això només era cosa de nosaltres, les dones.

Tots dos van riure alhora.

- En fi -digué la noia-, sóc de Barcelona, però ja fa molts anys que ens vam traslladar a viure a Mèxic.

El meu pare tenia una bona oportunitat allà. Al principi ens va costar a tots una miqueta adaptar-nos, però ara, ja no. És un país força interessant, però amb molts problemes i misèria.

- Viviu a Mèxic Districte Federal?

- No, afortunadament, allò és un món apart. Vivim a Veracruz.

- Veracruz... - digué en Ferran, com pensant en veu alta.

- La coneixes?

- No, però he vist la pel·lícula unes quantes vegades.

Un altre cop, tots dos esclataren a riure.

- Mira, ja hem arribat - digué en Ferran-. Aquesta és la plaça de Espanya. Ara, només has de baixar al subterrani i trobaràs l'estació. Després, recorda que quan arribis a la falda de la muntanya, has de pujar amb la cistella, llevat que vulguis fer-ho a peu.

- No, si us plau! No hi he estat mai, però he vist fotos, per això volia anar-hi. Les meves cosines em van prometre acompanyar-me, però al final no ho han fet. Però com ja m'havia fet la idea d'anar-hi, hi vaig.

- És una mica avorrit anar-hi tot sol.

- Sí, de fet no m'agrada estar sola, però jo he estat l'única que ha pogut venir. Però estar sola per estar sola, m'estimo més sortir una mica, i no pas quedar-me tancada a casa dels oncles.

- Bé, quan elles vagin a Mèxic, els fas el mateix.

- No és pas una mala idea. Quan arribin, si és que les puc convèncer perquè vinguin, els diré que tinc molta feina i que no em puc estar per elles; però sóc tan bleda, que això ho dic ara, però el dia que vinguin -espero que sigui aviat- em desviuré per elles. Tenir família és el que més enyoro allí.

Caminaren en silenci al llarg del passadís que menava a l'estació. Ferran se sentia estrany, no es reconeixia a si mateix, caminant i conversant alegrement amb una noia, rient de forma despreocupada.

Finalment arribaren davant de les taquilles de l'estació, i Ferran digué:

- Bé, ja hem arribat. Com pots veure, tampoc no t'han indicat tan malament, després de tot. A la taquilla t'informaran dels horaris i el panell indica de quina via surt el tren.

- En fi, m'alegro de comprovar el que m'havien dit: que Barcelona era una ciutat acollidora i plena de gent amable.

Dit això, li donà la mà a en Ferran; aquest se l'estrenyí amb suavitat, alhora que li deia:

-Mira, crec que indiquen que aviat sortirà un tren, no perdís més temps. A reveure, i que t'ho passis força bé.

- Adéu.

La noia es girà i s'allunyà amb passos ràpids. Ferran restà immòbil en mig del vestíbul, contemplant-la amb deteniment.

Sabia que probablement no la tornaria a veure mai més. Va sentir el desig de córrer darrere d'ella, d'acompanyar-la, de preguntar-li el seu nom i de dir-li el seu. De passar el dia al costat d'una persona que l'ajudaria a oblidar-se de tot. Però sabia que no ho podia fer. A pesar de com s'havien parlat, no hauria pogut haver res més entre ells. Ell era massa gran per a ella, no només per l'edat, sinó per la vida que havia portat. A més, ell tenia una obligació que complir; no era pas un viatge turístic el que anava a fer.

Una vegada més, sentia que aquell món que volia abandonar, el retenia contra la seva voluntat. I en aquell moment, odià tot allò; amb totes les forces de les que era capaç d'odiar.

Sense voler pensar més en allò, començà a caminar per desfer el camí que fet tan alegrement. Ara, ple d'odi i d'amargor. Només un mot mitigava aquell odi; un mot que sabia que, durant tot el viatge, li aniria barrinant el cervell: Mèxic.

Ferran baixà del petit tren, un cop aquest s'aturà a l'estació de Prada.

Dret, a l'andana, reconegué en aquell home d'estatura mitjana, cabells i barba grisos, vestit amb una camisa de màniga curta i uns pantalons texans, el seu germà Quim.

Caminà fins a ell, i en silenci s'estrenyeren la mà; després sortiren de l'estació i començaren a pujar per la carretera que menava al monestir de Sant Miquel de Cuixà.

- Hem de parlar molt seriosament- digué en Ferran.

- Per això has vingut, com sempre.

- No, aquesta vegada no és com sempre.

Quim s'aturà i el fità, després digué:

- Hi ha alguna novetat?

- Sí; hi ha novetats -contestà en Ferran, reprenent el pas-. La feina cada cop està pitjor, és possible que aviat vagi al carrer.

En Quim es quedà pesarós però no digué res.

Ferran continuà dient:

- També he deixat d'anar a les reunions i a tot allò

que està relacionat amb qualsevol activitat política. Ho sento, però vaig sortir fotent un cop de porta.

- Què va passar?

- I encara ho preguntes? En primer lloc, estic cansat de tot; fart, seria més exacta. Però la gota que va fer que es vessés el got, va ser quan els vaig demanar ajuda per a tu. Els vaig dir, que sem quedava sense feina, ja no et podria portar més diners, que ells devien d'ajudar. I em van dir, que ja pensarien alguna cosa. Te n'adones!, "que ja pensarien alguna cosa".

- Bé, jo crec que alguna cosa faran. Sempre han fet quelcom per nosaltres.

- Ets un il·lús, Quim, sempre ho has estat. Et vas sacrificar per no res, i ara esperes, que els que sempre t'han deixat penjat, a tu i els altres, t'ajudin. Saps, quan era a l'estació de Sants, vaig conèixer una noia que m'ha fet rumiar durant tot el viatge.

- Les dones sempre fan rumiar- digué en Quim amb un suau to de sarcasme.

- No és el que et penses. M'ha dit que viu a Mèxic; ara és de vacances, visitant la família.

- Veig que us heu fet molt amics - Quim continuava emprant el mateix to.

- Mira, vaig a dir-t'ho clar i català: si se m'acaba la feina, no tinc res a fer. La noia m'ha fet pensar en Mèxic. Ara, allà, hi ha força turisme. Si poguessis aconseguir un passaport, podríem marxar-nos. A Mèxic podríem començar una nova vida. Puc vendre el pis, amb aquests diners podríem comprar un vaixell per portat turistes a passejar o a pescar. I si això no pot ser, doncs un cotxe, per fer rutes turístiques. Als turistes els agrada tractar amb gent que parla el seu idioma; tu parles el francès, si més no et defenses prou bé, jo puc provar d'aprendre l'anglès. Segur que serà molt millor que ara.

En Quim mirà el seu germà, amb una expressió a la cara que indicava que no havia entès res. Finalment digué:

- Es pot saber de què estàs parlant? Què hem de fer nosaltres a Mèxic?

- I encara m'ho preguntes? Crec que la pregunta més exacta, és què estem fent aquí. Pensa-ho bé, t'estic parlant molt seriosament, aviat haurem de ser tots dos els que haurem de viure de la caritat dels monjos. Diques, qui li donarà feina a algú com jo? No tinc cap especialitat, treballo en una fàbrica, no sé si ho saps. Només et demano que t'ho pensis, i si per aquí trobes la forma d'aconseguir un passaport, fes-ho, jo, per la meua part, ho intentaré a Barcelona. Saps, hi ha una altra novetat.

- Què, vas a casar-te amb la mexicana?

- Deixa-la en pau, ella no té res que veure amb tot això. L'Andreu a reaparegut.

Ho ha fet com sempre, envoltat del seu aire de misteri importància. Però sembla que coneix a molta gent i que ha viatjat molt. Li demanaré que ens ajudi en el tema del passaport.

- Escolta, deixa de fer el corcò amb això del passaport, de Mèxic i de la noia misteriosa. El meu lloc és aquí, al meu país.

Ferran s'aturà, nota com la seva cara enrogia i la ira envaïa tot el seu ésser, però, dominant-se, mirà detingudament a en Quim, alhora que li deia:

- El que a tu et passa, és que només t'interessa la política, i en la vida hi ha més coses a més de la política. Mira aquest lloc, t'has parat alguna vegada a observar-lo amb deteniment? Estem envoltats d'un paratge preciós, però tu mai l'has admirat. Què saps del monestir on vius?, res. No obstant això, és un dels llocs més importants en la cultura i la història del teu país. No em vinguis ara, amb que t'has de quedar en el teu país. Aquest país mai t'ha acceptat; és més, no us accepteu mútuament; ell et rebutja i tu vols canviar-lo per fer-lo al teu gust; això, Quim, és quelcom que mai aconseguiràs.

- Està bé, està bé! Suposem que ens n'anem a Mèxic. Creus que tot serà tan fàcil com tu dius?

- Jo no he dit pas que vagi a ser fàcil; començar de nou, mai és fàcil. Però aquí no tenim futur; això és el que jo vull que compreguis.

A més, tu saps que un dia vindran aquí els gendarmes, i no serà precisament per admirar el paisatge, amb el Canigó a l'horitzó; i quan arribi aquest dia, i saps que arribarà, ja no hi haurà esperances de cap mena.

- A Mèxic també hi ha policia.

- Sí, però allà ningú ens coneixerà. Només serem dos homes que viuen del turisme. Amb el temps i algunes propines, aconseguirem que els hotels ens enviïn els seus clients. Pitjor que això no pot ser.

En Quim començà a caminar novament i en Ferran, en silenci, el va anar seguint. Ja veia la torre del campanar del monestir. Notava que el seu germà restava pensarós, la qual cosa l'alegrà interiorment. Sabia que la idea de marxar lluny, havia penetrat en el seu cervell. Ara només calia que germinés.

Quan hagueren arribat al monestir, Quim s'aturà i, girant-se cap a ell, li digué:

- Has estat injust amb mi. Aquella muntanya d'allà - digué, senyalant un cim nevat - és el Canigó; i pel que fa a aquest monestir, en el segle passat va perdre el seu claustre, va ser venut. Si el vols veure, has d'anar a Nova York, és a Central Park. Els arbres que hem vist quan pujàvem, són presseguers.

- Ho sento, però tinc la sensació d'estar atrapat en una situació que crec que no pot durar, i, no obstant, s'eternitza.

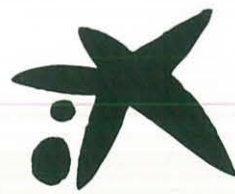
- No et preocupis, tots dos tenim moltes coses que perdonar-nos, no som pas éssers perfectes. Per cert, quant de temps et quedaràs aquesta vegada?

- Només el cap de setmana, no puc quedar-me més. Quan me'n vagi, promete'm que pensaràs en això de marxar-nos. Ja t'ho he dit, amb els diners del pis, podrem començar allí una nova vida, i amb el que tregui pel cotxe, podrem pagar part dels passatges de l'avió.

- Veuré què puc fer, però no et prometo res. Aquí no conec a ningú que pugui ajudar-me.

- No et preocupis, trobarem una solució. Si tots dos ens hi posem, la trobarem.

En silenci els dos germans continuaren el seu

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

camí. En Ferran estava content, ara que quasi havia pogut convèncer en Quim. Només li quedava trobar un passaport. Sabia que l'aconseguiria. S'havia proposat aconseguir-lo, i l'aconseguiria; mitjançant l'Andreu o algú altre.

Ara eren dos els qui lluitaven per sortir d'aquell món, i observant detingudament el seu germà, notà com aquell mot màgic que l'havia acompanyat durant el viatge, ara s'estava apoderant d'en Quim.

L'home es va disposar, com cada dia, a portar la recaptació que durant el dia s'havia realitzat al supermercat.

Aquell havia estat un bon dia. Els turistes començaven a arribar a Santa Cristina en especial els qui tenien a la localitat la seva segona residència i acudien allí a comprar.

Va decidir caminar tranquil·lament fins al caixer nocturn del banc. Després d'un dia com aquell, era un moment que s'agraïa.

En creuar el carrer, confiadament, com ho havia fet sempre, dos homes muntats en una moto de petita cilindrada, l'engegaren i es dirigiren cap a ell. Abans que hagués arribat a l'altra vorera, ja eren a la seva alçada, i el que muntava darrere, aixecà el braç fins a l'alçada del rostre.

En la seva mà enguantada portava un objecte cilíndric, del qual sortí un raig que, arribant-li als ulls, el deixà cec, així com li dificultava la respiració.

Va deixar caure la cartera que portava i amb les mans es va cobrir els ulls, en un gest tardà de defensa.

L'home que viatjava de paquet, deixà caure el cilindre, baixà de la moto, recollí la cartera i, muntant novament en ella, donà un copet a l'espatlla dreta del conductor. Aquest engegà la moto novament i, accelerant, va fer que s'allunyessin ràpidament d'allí.

Dirigint-se cap als afores del poble, van veure aparcada una furgoneta Nissan Vanette, amb les portes obertes i un home al volant, el motor estava engegat.

En arribar a l'alçada de la furgoneta, pararen la moto, baixaren d'aquesta i pujaren a la furgoneta, tancaren les portes i Ferran, que era el conductor, arrancà i es dirigí cap a l'accés de l'autopista.

Tractant de dissimular l'intens nerviosisme que el dominava, mirà de concentrar-se en la conducció. Notà que en el seient del darrere, els dos homes es movien sense parar, dissimuladament els mirà pel mirall retrovisor. Els dos homes es tragueren els cascs, després van treure una bossa de viatge de sota el seient, la van obrir i tragueren d'ella algunes robes.

Llavors els va poder veure amb més deteniment. Vestien com dos joves: pantalons de xandall i càrdors de color verd, però tots dos tenien, pel cap baix, uns cinquanta anys; eren prims, i el que es trobava darrere d'ell, respirava amb dificultat.

S'estaven canviant de roba, i fer-ho en un lloc tan reduït els causava moltes dificultats, ja que els seus moviments eren lents i maldestres.

Un cop passat el peatge de l'autopista, mentre conduïa en direcció cap a Barcelona, en Ferran començà a repassar novament les instruccions que Andreu li havia donat

S'havia presentat feia uns dies a casa seva, després de tornar de Sant Miquel de Cuixà, i li havia donat les dades referents a l'apartat de correus.

N'havia llogat un en l'oficina del carrer Sepulveda i li donà la clau, argumentant que, a causa de la feina, no tenia temps de mirar-lo cada dia.

Andreu s'ho havia agrait amb les paraules que ell més temí, les que eren capaces d'enganyar-lo i arrossegar-lo novament cap aquella forma de vida que ell desitjava abandonar. Però si volia demanar-li un passaport per al seu germà, li calia que Andreu estigués en deute amb ell.

Després de l'apartat de correus, Andreu li demanà un altre favor. Era lògic. Sempre hi havia un altre favor. I després d'aquest, un altre més; mai es podia un desempallegar-se de gent com l'Andreu. Només una gran distància ho podia aconseguir.

El favor era senzill: Un determinat dia, devia de passar pel pàrquing de l'avinguda Cambó, a partir de les quatre de la tarda, allà trobaria una furgoneta Nissan Vanette de color blanc, tindria les portes obertes i les claus posades, hauria de conduir fins als afores de Santa Cristina d'Aro, on recolliria a dues persones i les portaria de tornada a Barcelona. Un cop a la ciutat, deixar-les al costat de la boca del metro de l'estació de Sagrera. Aquella estació menava a dues línies de metro: la 1 i la 5. Allí els seus passatgers baixarien. Però hi havia dues coses força importants: la primera, era que la furgoneta devia d'estar de tornada en el mateix lloc abans de les deu de la nit; la segona, era que no devia deixar anar cap mot durant el viatge. Andreu no volia que observés gaires detalls dels seus acompanyants.

Un cop els dos homes s'hagueren canviat de roba, començaren a guardar en la mateixa bossa de viatge la que s'havien tret, i en una altra buida, que tragueren de sota del seient, la cartera que havien portat i els cascs de motorista.

Abans d'acabar d'aquesta operació, l'home que respirava amb dificultat, patí un fort atac de tos. El seu cos començà a ser sacsejat per les fortes convulsions que aquesta li provocava. Ferran, espantat, va estar a punt de trencar el silenci i preguntar si necessitaven ajuda; però la mirada de l'altre home, que va veure reflectida al mirall retrovisor, li va fer recordar que el silenci devia de mantenir-se.

Quan la tos li hagué passat, el tens silenci tornà a apoderar-se de l'interior del vehicle, que en el fluït trànsit del vespre, avançava àgilment cap a la Ciutat Comtal.

En Ferran, dissimuladament, observà a aquells homes amb més cura. El que respirava dificultosamente, tenia més de cinquanta anys; de jove devia d'haver estat un home fort, ja que malgrat la seva actual primesa, conservava un aspecte físic vigorós; tenia els cabells completament blancs i no duia ni barba ni bigoti. L'altre home, una mica més gran, era

quasi calb, també era prim; però aquest duia un espès bigoti canós en el seu llavi superior i, malgrat la somorta llum del capvespre, es veia en el seu rostre, el to macilent que la malaltia va deixant a l'home que la pateix.

Tots dos romanien immòbils, com si fossin estàtues, semblava que ni tan sols parpallejaren.

Quan la furgoneta començà a entrar a Barcelona, tots dos van fer un lleuger moviment; bescanviaren una breu mirada, i el calb del bigoti semblà assentir amb el cap.

Ferran, mantenint el seu rostre inexpressiu, continuà conduint a través del dens trànsit de la Meridiana, fins arribar a l'alçada del seu objectiu. Allí, aturà la furgoneta. Abans que el seu instint el pogués traïr i digué: "Ja hem arribat. Bona sort." Els dos homes ja havien baixat i s'encaminaven cap a la boca del metro. Ferran pogué veure com el calb caminava amb dificultat, ja que la seva cama esquerra coixejava.

Arrancà novament, i continuà el seu camí per deixar la furgoneta on l'havia trobada.

Quan aparcà el vehicle a l'interior del pàrquing, mirà el seu rellotge, encara no eren les deu. Tot havia sortit com Andreu s'ho havia dit. No obstant això, en sortir al carrer, cercà amb la vista una cabina telefònica.

Un cop l'hagué vista, s'encaminà fins allà. Butxaquejà i tragué una moneda de vint-i-cinc pessetes, la introduí a la ranura i marcà un número.

Tan aviat com una veu contestà a l'altra punta de la línia, digué:

- Hem de parlar. El més aviat possible.

Escolta en silenci la resposta i, acomiadant-se, digué:

- Està bé, allí hi seré.

En Ferran caminà amb pas decidit sota els frondosos arbres del Parc de la Ciutadella, deixant darrere seu l'estatua del general Prim.

En arribar al petit estany situat a l'edifici del parlament, va veure l'Andreu assegut en un banc.

Tots dos havien estat puntuals, la qual cosa li alegrava. Volia acabar amb allò el més aviat possible.

Quan l'Andreu va veure que s'apropava, s'aixecà, esperant-lo dempeus.

- Bé. Què és això tan urgent? - digué l'Andreu, quan Ferran arribà fins a ell.

- Hem de parlar molt seriosament. No em va agradar gens allò de l'altre dia.

- Què va passar? Jo no tinc notícies que hagi hagut cap problema. Va ser una feina neta.

- Jo no sé el que va passar abans ni el que va passar després però no crec pas que amb aquests vells puguis aconseguir gaire. Un d'ells, es va posar a tossir de tal manera, que em pensava que se m'anava a morir allà mateix, i l'altre, a penes podia caminar.

Andreu relaxà les seves faccions, alleujat en escoltar les explicacions d'en Ferran. Amb una veu que reflectia el seu humor, digué:

- Ferran, tu mateix vas dir que no volies que tor-

néssim a sacrificar inútilment la nostra gent, com s'hi feia als anys vuitanta; ja et vaig dir que no eren dels nostres. Sí, d'acord, són vells. Per això tenen tanta experiència. Es van apoderar dels diners d'una forma molt simple; només van utilitzar un esprai antiviolacions. Els efectes que provoca, només duren uns minuts. La policia no té cap pista, només busquen a dos "xoriços".

- Caminem una mica, no vull que ens veigin aquí palplantats.

- Ningú se n'adona de nosaltres. La majoria de la gent són turistes que van i venen del zoo.

- Tant me fa, m'estimo més caminar una mica.

S'e'n van posar a caminar pels senders del parc, sense parar atenció en tot allò que els envoltava. Finalment, Ferran digué:

- Bé, vull que em diguis què està passant.

- Ja t'ho vaig dir a casa meua. Ens estem preparant per ocupar el lloc que ens pertoca. Tu, jo, el teu germà, i molts més, hauríem d'estar allí - digué, senyalant el Parlament -. Saps perfectament que a la darrera dels anys setanta, però principalment en els vuitanta, vam començar una lluita. Tots se'n reien, perquè érem pocs; però sense que ningú se n'adonés, vam anar creant un "teixit social".

No va ser fàcil. Els va ser més fàcil a aquesta gent - digué, senyalant novament l'edifici - convertir aquest "teixit social" en electorat; un electorat que era nostre i que ells ens van prendre. Ara jo el vull; és meu, i el vull.

- Està bé, tot això ja ho sé, però continuo sense entendre res.

- Ja t'ho vaig explicar. Ens vam ajuntar uns quants i vam redactar un projecte. Estem creant un govern clandestí. Ja et vaig dir que no estava sol; som molts, i treballant en molts camps; fins i tot, hi ha gent que està treballant en la sanitat. Però un govern sense exèrcit, no és res.

- Ja tornem a la mateixa història de sempre - digué en Ferran amb veu cansada.

- No, no tornem a la mateixa història de sempre. Et vaig dir que aquesta gent era un residu de la lluita contra el franquisme; si fas números, pots veure que ja no són joves. Jo controlo el ministeri de l'interior, i en un govern, qui controla el ministeri de l'interior, és el més fort. La principal tasca d'aquesta gent, és aconseguir diners. Amb aquests diners serem forts. Ja t'ho vaig explicar: podrem muntar una roda de premsa, i dir que tenim les claus per obrir les portes de l'infern. Puc assegurar-te que abans que això passi, ens cridaran. Ens cridaran i anirem, i aleshores entrarem on ens correspon. Creu-me - digué l'Andreu, mirant a la cara a en Ferran -, aquí tots es pensen que estan segurs; però quan hàgim sortit a la superfície, llavors desapareixeran, i nosaltres ocuparem el seu lloc.

- Quan de temps creus que els podràs fer treballar?

- Més del que t'imagines. No estan tan acabats com semblen. És cert que et vaig cridar a tu, perquè un d'ells estava malalt i no podia conduir; però

t'asseguro que aquesta temporada turística serà força rendible per a tots. Com ja et vaig dir, als Estats Units les armes són fàcils d'aconseguir, però costen calés; a més a més, hi ha el canvi de moneda, el cost de les trameses i altres despeses... També et vull ser sincer, aquesta gent es queda una part dels diners, viuen d'això. I tal com em van dir -quan els vaig conèixer- en el seu ofici no hi ha jubilació. Això és el que té de dolent de jugar amb les regles del capitalisme.

- Molt bé, ara vull passar a un altre tema. Vull un passaport.

- Un passaport?

- Sí, un passaport. És per a en Quim. Tu no ets pas l'únic que pots aconseguir les claus per obrir les portes de l'infern. Quan tot això comenci, abans de negociar res, aniran a per tots el qui puguin. No vull que els francesos li apliquin una expulsió per via d'urgència i el lliurin a la frontera. Vull endur-me'l ben lluny. Si és lluny, serà més fàcil fer-lo tornar; no se'l relacionarà amb res.

Andreu no contestà. A la seva cara es va dibuixar novament la preocupació. Finalment s'aturà durant uns instants, després tornà a caminar de nou, alhora que deia:

- Mira, hi ha dues coses: en primer lloc, encara no estem tan organitzats com per aconseguir un passaport; en segon lloc, volem tenir localitzat el teu germà. N'és un històric, i el necessitem.

- Andreu. Jo, fa anys, ja vaig viure un infern, tu ho saps. Saps el que vam haver de suportar a casa meua i les conseqüències que això va provocar, i et juro que estic disposat a fer el que calgui per a no haver de tornar a passar pel mateix. A més, el contracte de treball se m'ha acabat. Només cobraré l'atur durant uns mesos. No crec pas que sigui un esforç terrible per a la teua imaginació, imaginar-te com podem acabar nosaltres dos. Però ja que el destí ha jugat així les seves cartes, jo jugaré les meves. Vull unir-me a aquesta colla de vells; puc ser el seu xofer, i vull calés per això. Com pots veure, no puc parlar més clar.

Andreu tornà a detenir-se i a fitar en Ferran.

- Si em volies deixar de pedra, ho has aconseguit, però el que em demanes no és pas tan fàcil. Aquests païos són força desconfiats. No és gens fàcil tractar amb ells. Només la mútua necessitat ens manté units; jo els dono bona informació i ells fan la feina. Un xofer els aniria la mar de bé, però ho hauràs d'enraonar amb ells. Jo només puc fer d'intermediari. Si accepten la teua proposta, et voldran conèixer més a fons. I decideixin el que decideixin, ni llavors ni després, no podré ajudar-te.

- Digue'ls que acceptaré totes les seves condicions, siguin les que siguin, i que necessito diners. Crec que els semblarà un argument força convincent.

- Està bé. Has de demanar alguna cosa més? Alguna pregunta més que fer?

- No, crec que ja sé tot el que necessitava saber.

- D'acord, doncs. Ja t'avisaré. Ara me n'haig d'anar, Adéu.

- Adéu, i Andreu- digué en Ferran fent una petita pausa-, fes que sigui aviat.

Els dos homes se separaren, caminant cadascú en una direcció diferent.

Ferran s'encaminà cap a les portes situades al costat del museu de Zoologia. Caminava amb pas fer i decidit; tan ferm com la resolució que en el seu interior acabava de prendre.

L'infern tenia portes molt més fàcils d'obrir del que Andreu es pensava. I el que aquest no sabia, era lo difícil que n'eren de tornar a tancar un cop obertes. Però, ja que aquestes se n'anaven a obrir, pot ser fos necessari que ell s'avancés.

Mentre repassava mentalment les instruccions que Andreu li havia donat, Ferran recorria els voltants del cementiri de cotxes a la recerca d'un lloc on aparcar el seu.

Finalment decidí parar al costat de l'entrada d'un altre cementiri, aquest de pneumàtics. Milers de pneumàtics gastats s'amuntegaven allí, formant davant de la seva vista un paisatge de malson.

Parà el motor. Al costat del seu cotxe hi havia altres vehicles de diferents tipus: cotxes, furgonetes, un camió i vàries motos. Així, el seu cotxe, quedava en un lloc discret.

S'encaminà cap a l'entrada d'aquell immens dipòsit de ferralla, pensant que aquella mena de "fòssils vivents", amb els quals s'anava a trobar, formaven part d'un paisatge tan mort i desolador com en el que s'hi trobava.

En arribar a l'entrada, veié que la porta era oberta. Entra i, amb pas dubitatiu, començà a caminar en direcció cap a una barraca construïda de totxanes i amb la teulada d'uralita, que semblava ser l'oficina d'aquell lloc.

Quan estava a punt d'arribar-hi, un gos d'aspecte amenaçador aparegué davant d'ell, bordant de forma furiosa.

Ferran s'aturà espantat, i lentament començà a retrocedir cap a l'entrada.

No tinguis por. No et farà res.

Ferran se girà cap a la veu que havia escoltat i que la por no li havia permès reconèixer. Veié darre-re seu l'Andreu, que portava sota el braç una caixa de sabates.

Andreu llançà un xiulet, el gos deixà de bordar i mansament acudí al seu costat. Aquest, amb la mà lliure, començà a acariciar-lo, després d'uns segons, digué:

- Ves-te'n!

L'animal sortí corrents en silenci.

Ferran caminà fins a Andreu dient-li:

- Era necessari tot això?

- Sí. I ara recorda, deixa'm enraonar a mi. Quan ells vulguin que parlis, ja et preguntaran. No fiquis la pota; amb aquesta gent és més fàcil del que et penses.

Tots dos s'adreçaren cap a la caseta.

Andreu, sense trucar, obrí la porta i entrà, invitant a en Ferran a fer el mateix amb un gest de cap.

A l'interior la calor era sufocant, només un petit ventilador que girava a gran velocitat removia una mica l'aire, fent-lo un xic més respirable.

Una bombeta que, despullada, penjava del sostre, augmentava la feble lluminositat que produïen els raigs de sol que filtraven a través de brutes finestres.

Ferran va poder veure que aquell lloc estava habilitat com si fos una petita oficina; hi havia una taula de fusta vella, algunes cadires i un arxivador, el terra era de ciment.

Els seus ulls recorregueren àvidament cada racó. En els angles més obscurs va veure asseguts tres homes, a dos d'ells ja els coneixia, eren els tipus que havia recollit amb la furgoneta a Santa Cristina d'Aro. El tercer, a qui a penes podia veure, no el coneixia.

Andreu, en silenci, senyalà a en Ferran una cadira. Aquest s'assegué. Es va sentir incòmode; la suor va fer que la camisa se li enganxés a l'esquena. Però, tal com havia dit, no va pronunciar cap paraula.

Andreu diposità la caixa de sabates sobre la taula i, adreçant-se a l'home desconegut, digué:

- Bé, aquí teniu el que us vaig prometre. I aquest és en Jordi, l'amic del qual us vaig parlar.

L'home es posà dempeus i s'acosta a Ferran. Era un home d'estatura mitjana, cabells grisos, pentinats cap a enrere, amb ulleres de cristalls grossos i muntura de pasta, sobre el llavi superior duia un bigoti també gris.

Andreu, adreçant-se a Ferran, digué:

- Aquest és en Vicent.

En Ferran s'aixecà i estengué la mà cap a en Vicent, aquest no estengué la seva a Ferran, el qual en silenci tornà a seure's.

Andreu, adonant-se de la incòmoda situació que s'havia creat, digué:

- Podeu comprovar el que us he portat. Pel que fa a en Jordi, no és necessari que doneu la resposta avui mateix.

- Quant més aviat acabem, serà millor per a tots - contestà en Vicent.

Dit això, anà a la taula, obrí la caixa de sabates i tragué un revòlver com el que en Ferran havia vist al pis de l'Andreu. Els altres dos homes s'acostaren a la taula, també. Tots dos tragueren un revòlver cadascú.

- Això és tot el que hi ha?- espetegà en Vicent.

- De moment no necessiteu més. Com pots veure, són armes noves, impecables. A les capsas petites hi ha les bales; podeu provar la vostra punteria i que

les armes funcionen perfectament. Ara ja us podeu desfer de tota la ferralla que teníeu.

Veient les mirades de desaprovació, l'Andreu continuà dient -: L'únic que pot portar-vos són problemes.

- Estàs molt exigent últimament -contestà un dels homes a qui Ferran ja coneixia; era el calb amb el rostre marcat per la malaltia.

- Crec que tinc motius. Us vaig prometre que faríeu millors cops amb menys risc, i així ha estat. Us vaig prometre armes noves i aquí les teniu. Us vaig prometre llocs per amagar-vos i un metge de confiança, i també els heu tingut. No comprenc per què tanta suspicàcia.

- Mira -digué Vicent-. Nosaltres ja fa molt de temps que vam deixar de creure en els reis mags. Més aviat estem acostumats a què ens vinguin a prendre ho poc que tenim; i ara per ara, la nostra independència i la nostra llibertat d'acció, no volem que ens la prengui ningú.

- Una altra vegada amb el mateix. Si desconfieu tant de mi, o si tan lligats us senti, només teniu que desaparèixer; tornar per on vau venir. Jo, fins ara, he complert tot el que he promès. Si teniu que dir alguna cosa més, digueu-la clarament, però deixeu-vos d'anar amb embuts. Si us haig de ser franc, ja m'estic cansant.

- Està bé, anem a parlar sense embuts. No ens agrada treballar amb gent que no coneixem. Fins ara no hem tingut cap problema, ni tampoc ens han calgut armes noves. Estem començant a notar que ens vols posar un control massa ferri. Nosaltres ja ens imposem la nostra autodisciplina, no ens cal que ningú ens la vingui a posar.

- Vicent, la guerra ja fa molts anys que va acabar -contestà l'Andreu amb la veu tranquil·la que el caracteritzava-, i hi ha qui pensa que es va perdre per gent com vosaltres; però aquesta mena de discussions no porten enlloc. Estic fart d'estar sempre enraonant del passat. Ara vull parlar del futur.

En Ferran procurava de mantenir en la seva cara una expressió que reflectís desinterès, però li era molt difícil. Tal com l'Andreu li havia dit, aquells homes eren d'un tracte difícil, estaven acostumats a actuar lliurement sense haver de donar comptes a ningú dels seus actes i ara, integrar-se en un grup que exigia ordre i disciplina, els era difícil.

continuarà...

PROGRAMES, REVISTES
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA.

**gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

Mesos JUNY/JULIOL

BAILES Y DANZAS POPULARES

Fecha de emisión: 4 de junio de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 74,7 mm.
 Valor postal: 0,43 euros.
 Tirada: 550 mil.

El folklore de Castilla i d'Euskadi es plasma en la sèrie de Balls i danses populars amb aquests segells de gran format, horitzontal i vertical, dedicats a la rueda i l'auresku. Se'n desconeixen els orígens i l'època de l'auresku. És el ball més identificador de la cultura basca. Actualment l'auresku el sol ballar un solista, l'aureskulari, en actes públics, polítics i religiosos, i hi ha ballarins professionals.

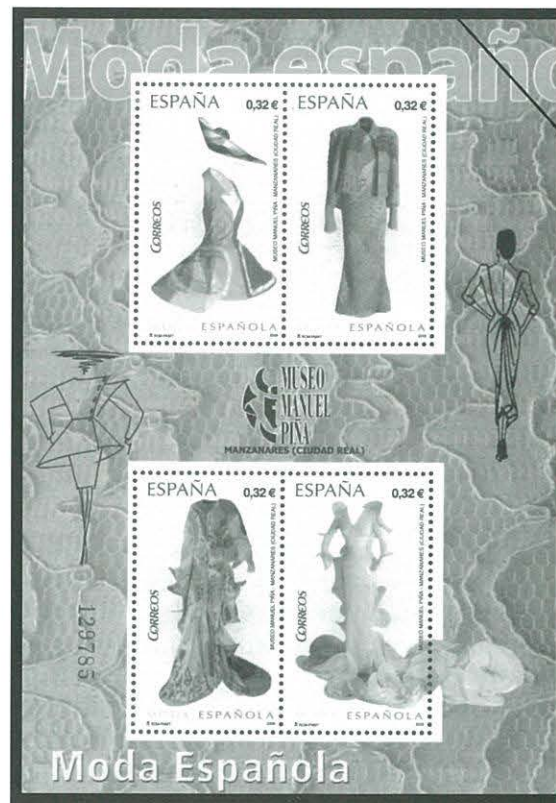

El ball de la rueda és característic de la zona castellano-leonesa i té diferents noms segons el lloc topogràfic. Les parelles ballen lliures, amb els braços en creu i interpretant els mateixos passos. Els homes prenen posició per la part de fora i les dones, per la interior. Aquest tipus de ball es practica a una bona part del món i és molt comú als països de l'àrea mediterrània.

MODA ESPAÑOLA

Fecha de emisión: 15 de junio de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño de la hoja bloque: 105 x 150 mm.
 Tamaño del sello: 28,8 x 49,8 mm.
 Valor postal: 0,32 euros.
 Tirada: 350 mil.

Amb aquesta emissió dedicada a la Moda espanyola es recorda al dissenyador manxec Manuel Piña i la seva aportació al món de la moda en les últimes dècades del segle XX. Al full bloc es reproduïxen quatre models de la col·lecció del Museo Manuel Piña, situat a Manzanares i creat com a homenatge a la figura del dissenyador per la ciutat que el va veure néixer i morir: un vestit de retort cru, blau i verd, pintat a mà per Alex Serna (1991); un conjunt de vestit i jaqueta de punt de llana (1986-87); un vestit de retort cru amb cèrcols, pintat a mà per Juan Gomila (1984) i un vestit de blonda amb cèrcols i gran cua (1988).

FLORA Y FAUNA

Fecha de emisión: 1 de julio de 2009.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo y fosforescente.
 Tamaño del sello: 24,5 x 35 mm.
 Formato de los talonarios: 177,5 x 86 mm.
 Valor postal: 0,32 y 0,62 euros.
 Tirada: Ilimitada.

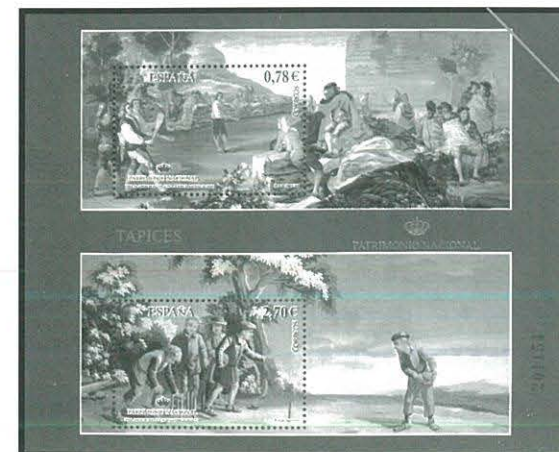
La tercera sèrie de segells de correus denominada Flora i Fauna 2009, presenta dos talonaris, amb 100 segells autoadhesius distribuïts en 10 fulls de 10 segells cadascun. Els talonaris estan dedicats, respectivament a la papallona Graelsia i al gerani. La papallona Graelsia isabellae, té una sola generació a l'any. Volen solament per la nit en els mesos de maig i juny principalment. Són de gran bellesa i la seva coloració és predominant en verd, solcat per venes de color marró rogenc.

El gerani, és una flor utilitzada freqüentment en jardineria per la seva bellesa. El seu habitat compren totes les regions temperades del món incloses zones muntanyoses dels tròpics i de la regió oriental del Mediterrani.

PATRIMONIO NACIONAL: TAPICES

Fecha de emisión: 6 de julio de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado y estampado en pan de oro.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 49,8 x 33,2 mm.
 Tamaño de la hoja: 144 x 115 mm.
 Valor postal: 0,78 y 2,70 euros.
 Tirada: 340 mil.

El dia 6 de juliol es va emetre una sèrie de segells de correus denominada Patrimoni Nacional, que està dedicada en aquesta ocasió als tapissos.

La sèrie consta de dos fulls bloc, amb un segell cadascun, on es representen els tapissos Joc de pilota a pala i Jocs de bitlles.

X ANIVERSARIO DE LA CREACIÓN DEL EURO

Fecha de emisión: 10 de julio de 2009.
 Procedimiento de impresión: Calcografía y offset.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,97 mm.
 Tamaño de la hojita: 115,2 x 105 mm.
 Valor postal: 1 euro.
 Tirada: 340 mil.

Amb motiu del X Aniversari de la creació de l'euro, moneda única europea, s'ha emès un full bloc que reproduïx l'anvers de la moneda de 2 euros, emesa conjuntament per tots els països de la zona euro en gener de 2009. El fons del full reproduïx un dibuix al·lusiú a l'anvers del bitllet de 20 euros.

SEGURIDAD VIAL

Fecha de emisión: 14 de julio de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 24,88 x 28,8 mm.
 Tamaño del talonario: 158 x 86,4 mm.
 Valor postal: 0,32 euros.
 Tirada: Ilimitada.

Un segell de correus dedicat a la Seguretat vial es va posar en circulació el passat 14 de juliol. El segell reproduïx un motiu al·lusiú a velocitat i alcoholisme. L'emissió es presenta en forma de talonari amb 100 segells cadascun.

AVANÇ DEL PROGRAMA DE LES XXVII JORNADES DE TEATRE DE TARDOR

Tot i que hem editat uns programes de butxaca en forma de llibret i els hem repartit per diferents establiments del poble us presentem també en aquest número de la nostra revista les obres que es representaran durant les XXVII Jornades de Teatre de Tardor.

Diumenge, 11 d'octubre

Informació difícil (Kabaret absurd) de Marc Rosich, pel grup de teatre Sotacabina de Barcelona; una reflexió sobre la misèria humana en la vida de cada dia.

Diumenge, 18 d'octubre

El més feliç dels tres, d'Eugène Labiche, per la coordinadora de grups Amateurs de Teatre Baix Ebre i Montsià; un vodevil que critica la burgesia francesa del segle XIX, amb aventures i tocs d'humor.

Diumenge, 25 d'octubre

La boja de Chaillot, de Jean Giradoux, per la companyia de teatre Quatre per quatre de Granollers; l'obra és una comèdia amb caràcter polític en la qual es critica els malvats homes de París.

L'Aurèlia i les seves amigues maquinen un pla per acabar amb llur hipocresia. Es va estrenar a París l'any 1945.

Diumenge, 1 de novembre

En Narcís s'ha tornat boig, d'Assumpta González, pel Grup de teatre Ditirambo de La Sénia; una divertida comèdia que es desenvolupa a partir dels embolics que causa una carta i els conflictes que s'originen entre veïns.

Diumenge, 8 de novembre

Arsènic i puntes de coixí, de Joseph Kesselring, pel Grup teatral de Móra d'Ebre; és una comèdia molt divertida que va ser portada al cinema amb el títol *Arsénico por compasión*, i protagonitzava Cary Grant.

Diumenge, 15 de novembre

El timbaler del Bruc, una versió pròpia de Teatre-dansa, pel Grup La Corrandà de Falset; un gran muntatge ens narrarà la història del famós timbaler, l'Isidre, que va aconseguir burlar les tropes de Napoleó.

Diumenge, 22 de novembre

Molt soroll per res, de Shakespeare, pel grup de teatre del CCR d'Uldecona; una obra d'amor, d'humor i de traïcions en una societat que podria ser perfectament la nostra.

G A S T R O N O M I A

per Vicent Guimerà Sales

PASTISSETS DE PAELLA

Ingredients:

- 3 tasses d'oli d'oliva
- 2 tasses d'aiguarent
- 1 tassa d'aigua
- Farina
- Moniato en confitura
- Cabell d'àngel

Elaboració:

Lo que farem primer de tot serà barrejar tots los líquids, a continuació li anirem afegint farina fins que quede la massa dels pastissets, una massa lligada i dominable. Li donarem una forma plana, com si anéssem a fer un pastisset, després li donarem la forma de cresta i a dintre li ficarem moniato. Los guarnirem fent-los una senefa i llavors, en una paella en oli calent, los anirem fregint fins que queden daurats. Per últim, los ensucrarem.

- Nota: La mida de la tassa ha de ser de cafè.

Racó poètic

Balada dels ocells

Al jardí solitari
on reflen ocells,
jo també vull anar-hi
per cantar junt amb ells.
Els ocells saltironen
pels camins del jardí
i a jugar m'esperonen
amb l'oreig del matí.
Els ocells dalt la branca
d'un llorer tot florit
van cantant amb veu franca:
que s'eixampli el teu pit!
Els ocells llunyans volen
i jo resto tot sol,
mes les flors m'agombolen
i m'aporten consol.

MIQUEL QUEROL
Montserrat, 4 març de 1932

Montserrat a la tardor

Ja nostra serra oculta ses altures
dintre la boira freda que l'envolta;
ploren les roques àvides de veure
terres daurades.
Cauen les fulles amb insòlit ritme,
alcen els arbres esquelètics braços
vers les altures, demanant als astres
vida perenne.
Fuig l'ocellada trista i vagarosa,
regna el silenci en els jardins ombrívols,
tan sols el vent udola funerari
entre les branques.
És la portada de l'hivern severa
que omple d'angoixa la Natura mare,
quan la fillada de l'abril joiosa
mor esllanguida.

MIQUEL QUEROL
Montserrat, 9 d'octubre de 1931